

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 519/2023-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **BL Slovakia, spol. s r. o.**, Lermontovova 3, Bratislava, zastúpenej Advokáti Heinrich s. r. o., Skautská 12, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Heinrich, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/22/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/22/2012 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestský súd Bratislava I **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **492,31 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 2. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/22/2012. Navrhuje v napadnutom konaní okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 15 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

1.1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 519/2023-25 zo 4. októbra 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní vo veci samej vystupovala v procesnom postavení poškodenej na základe ňou podaného trestného oznámenia [na Okresnej prokuratúre Bratislava II (ďalej len „okresná prokuratúra“) podaného 1. augusta 2000 proti v tom čase podozrivému [REDAKOVANÉ] (ďalej len „obžalovaný“), pozn.]. Následne Krajská prokuratúra v Bratislave podala 28. februára 2012 na okresnom súde obžalobu v uvedenej trestnej veci.

3. Z priebehu napadnutého konania opísaného sťažovateľkou vyplýva, že od podania obžaloby 28. februára 2012 sa do vydania v poradí prvého rozhodnutia okresného súdu – rozsudku sp. zn. 3T/22/2012 z 10. januára 2017 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 10. januára 2017“), ktorým okresný súd rozhodol o oslobodení obžalovaného spod obžaloby a sťažovateľku s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, uskutočnilo 5 pojednávanií, pričom ďalších 8 nariadených pojednávanií bolo odročených alebo zrušených. Sťažovateľka poukázala na to, že počas celej tejto doby poskytovala okresnému súde plnú súčinnosť.

3.1. Proti rozsudku okresného súdu z 10. januára 2017 následne podali odvolanie ako sťažovateľka, tak aj okresná prokuratúra. Rozhodnuté o nich bolo uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 13/2018 zo 17. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 17. apríla 2018“), a to tak, že krajský súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu z 10. januára 2017 v celom rozsahu a vec okresnému súde vrátil späť, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

3.2. Po vrátení veci okresnému súde (keď bola vec pridelená novému zákonnému sudcovi, pozn.) boli vo veci (v období od februára 2019 do apríla 2022, pozn.) vykonané len 2 pojednávania, odročených bolo celkovo 13 pojednávanií. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla, že v rámci uskutočnených pojednávanií boli vypočutí len 2 svedkovia. Aj k tomuto obdobiu napadnutého konania sťažovateľka dodala, že okresnému súde poskytovala plnú súčinnosť, avšak do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti okresný súd vo veci nevydal meritórne rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta primárne celkovú dĺžku napadnutého konania v trvaní presahujúcom 10 rokov od podania obžaloby (v čase podania tejto ústavnej sťažnosti, pozn.) bez vydania konečného rozhodnutia okresným súdom, čo považuje za ústavnoprávne neakceptovateľné. Argumentuje tiež tým, že okresný súd ju opakovane v rokoch 2015 až 2017 vôbec nepredvolával ako poškodenú na hlavné pojednávania. Poukazujúc tiež na jednotlivé ustanovenia Trestného poriadku, je toho názoru, že povinnosťou okresného súdu bolo čo najskôr vec prejednať a rozhodnúť o nej. V tejto súvislosti argumentovala tiež tým, že už samotné prípravné konanie trvalo 12 rokov, preto mal okresný súd v jej veci postupovať tak, aby bolo konanie ukončené v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní ďalej uviedla, že prieťahy boli spôsobené v dôsledku jeho nečinnosti,

ako aj nesprávnej činnosti (v tejto súvislosti poukázala na 10-mesačnú nečinnosť okresného súdu od podania obžaloby do nariadenia prvého pojednávania, pozn.). Zároveň argumentovala, že v období od 10. októbra 2013 do 9. júna 2015 boli odročené alebo zrušené všetky nariadené pojednávania a následne ani v období od 9. júna 2015 až do 10. januára 2017 sa vo veci neuskutočnilo žiadne pojednávanie. Sťažovateľka je toho názoru, že prieťahy vznikli aj v dôsledku nesústreďenej činnosti okresného súdu, keď došlo krajským súdom k zrušeniu jeho rozsudku z 10. januára 2017 v celom rozsahu a vec bola okresnému súdu vrátená späť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne poukázala na to, že aj po vrátení veci odvolacím súdom sa za 3 roky okresnému súdu „podarilo“ vypočuť len 2 svedkov a okresný súd bol aj v tomto období primárne nečinný.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, replika sťažovateľky a prehľad procesných úkonov

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

5. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 2 písm. a) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov prechádza od 1. júna 2023 výkon súdnictva v trestnoprávných veciach z Okresného súdu Bratislava II na Mestský súd Bratislava I. Z uvedeného dôvodu bolo preto vyjadrenie k podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky predložené Mestským súdom Bratislava I (ďalej len „mestský súd“).

6. Mestský súd vo svojom vyjadrení sp. zn. 1SprV/436/2023 doručenom ústavnému súdu 13. novembra 2023 v podstatnom uviedol, že posledný zákonný sudca bol vo veci pridelený Dodatkom č. 5 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II na rok 2018 (keď boli do novootvoreného oddelenia 6T prerozdelené spisy staršie ako 1 rok v celkovom počte 40 a zároveň bol určený zrýchlený nápad vecí, pozn.). Po pridelení spisu v tejto veci (23. mája 2018, pozn.) zákonný sudca s prihliadnutím na v tom čase platný § 227 ods. 5 Trestného poriadku vyzval 25. júla 2018 obžalovaného na vyjadrenie, či súhlasí so zmenou senátu (obžalovaný so zmenou súhlasil, pozn.). Poukázal tiež na to, že Dodatkom č. 7 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II na rok 2018 boli do oddelenia nového zákonného sudcu prerozdelené aj ďalšie nerozhodnuté trestné veci z 5 oddelení, preto skutočnosť, že vo veci bolo pojednávanie nariadené na 7. február 2019, vplynula z objektívnych príčin. Dodal, že zákonný sudca nariaďoval pojednávania nad určený rámec. Podotkol tiež, že je objektívne nemožné, aby zákonný sudca ihneď našťudoval všetky prerozdelené spisy a náležite v nich aj v krátkom čase nariadil pojednávanie. K argumentácii sťažovateľky o nerozhodnutí veci uviedol, že 6. mája 2022 bolo vo veci vydané uznesenie okresného súdu podľa § 290 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 281 ods. 1 Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, ktorým bolo trestné stíhanie obžalovaného zastavené ako neprípustné z dôvodu jeho úmrtia. K sťažovateľkou uvedenému chronologickému prehľadu pojednávania uviedol, že od februára 2019 do apríla 2022 bolo nariadených celkovo 15 hlavných pojednávania a ich interval závisel od počtu aktuálne nerozhodnutých a nevybavených trestných vecí v oddelení zákonného sudcu, pričom interval

nariadovania hlavných pojednávani sa následne skracoval. V súvislosti s odročovaním hlavných pojednávani argumentoval, že v troch prípadoch (17. septembra 2019, 14. mája 2020 a 5. apríla 2022, pozn.) bolo pojednávanie zmarené z dôvodu nahlásenia bombovej hrozby na súde, v dvoch prípadoch (7. februára 2019 a 5. decembra 2019, pozn.) boli pojednávania odročené kvôli ospravedlnenej neprítomnosti člena senátu, v ďalších troch prípadoch (4. augusta 2020, 13. októbra 2020 a 18. februára 2021, pozn.) boli pojednávania odročené pre nedostavenie sa predvolaných svedkov a v štyroch prípadoch (20. apríla 2021, 26. júna 2021, 21. októbra 2021 a 25. januára 2022, pozn.) boli hlavné pojednávania odročené v súvislosti s pandemickou situáciou COVID-19. Tiež uviedol, že je potrebné vyhodnotiť aj zaťaženosť zákonného sudcu, skladbu, zložitosť a kvantitu pridelenej agendy príslušného súdneho oddelenia. V závere poukázal na to, že ústavná sťažnosť bola podaná v čase, keď už sťažovateľka (resp. jej právny zástupca, pozn.) mala vedomosť o tom, že nebude v trestnom konaní pri uplatňovaní si náhrady škody úspešná, pretože už 5. apríla 2022 mala k dispozícii informáciu o úmrtí obžalovaného, s ktorou je automaticky spojené rozhodnutie o zastavení trestného stíhania.

III.2. Replika sťažovateľky:

7. Sťažovateľka sa na výzvu ústavného súdu z 15. novembra 2023 k stanovisku mestského súdu vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 10. decembra 2023, v ktorom opakovane argumentovala poukazom na nečinnosť, neefektívnu a nesústredenú činnosť okresného súdu v napadnutom konaní. Dodala, že okresný súd viedol napadnuté konanie spôsobom odporujúcim zákonu (následne rozviedla nezákonnosť tohto postupu, pozn.). Zároveň uviedla, že ani mestským súdom uvádzané argumenty týkajúce sa množstva agendy zákonného sudcu, zložitosti a kvantity vecí v príslušnom súdnom oddelení nie je možné zohľadniť na ťarchu sťažovateľky ako ospravedlnenie vzniknutých prieťahov. Tiež argumentovala tým, že počas celého priebehu napadnutého konania nijak neprispela k prieťahom a vystupovala vždy aktívne.

III.3. Prehľad procesných úkonov:

8. K priebehu napadnutého konania okresného súdu [ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti a vyjadrení účastníkov konania (konkrétne body 3, 3.1., 3.2., 4 a 6 tohto nálezu), pozn.] ústavný súd uvádza, že s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania v trvaní presahujúcom 10 rokov (v čase podania ústavnej sťažnosti, pozn.) nepovažoval za účelné opätovne rozvádzať jednotlivé úkony okresného súdu v ňom vykonané. Na tomto mieste je možné poukázať na to, že napadnuté konanie bolo krátko po doručení ústavnej sťažnosti zastavené (v dôsledku úmrtia obžalovaného, pozn.), a to vydaním uznesenia okresného súdu sp. zn. 3T/22/2012 zo 6. mája 2022 (v spojení s opravným uznesením sp. zn. 3T/22/2012 z 10. júna 2022), ktoré nadobudlo právoplatnosť 17. novembra 2022.

III.4. Ústne pojednávanie:

9. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu ústavnej sťažnosti a podaní účastníkov konania je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata argumentácie v súvislosti s namietaným porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní je založená na tvrdení o nečinnosti, ako aj neefektívnom a nesústreďenom postupe okresného súdu.

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 295/2019).

12. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či v napadnutom konaní došlo k vzniku prietáhov, či ich vznik bol spôsobený primárne postupom okresného súdu, alebo na nich mal vplyv aj postup sťažovateľky, či aký vplyv na priebeh napadnutého konania mala povaha veci.

13. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že v tomto trestnom súdnom konaní, ktorého predmetom bola obžaloba podaná pre podozrenie zo spáchania viacerých trestných činov (zneužívanie informácií v obchodnom styku, sprenevera a podvod, pozn.), je (aj vzhľadom na vyjadrenie mestského súdu, pozn.) síce možné pripustiť istú náročnosť, resp. skutkovú zložitosť veci, avšak ani táto okolnosť – s poukazom na celkové trvanie napadnutého konania už sama osebe nie je podľa posúdenia ústavného súdu spôsobilá ospravedlniť vznik prietáhov a celkovo jednoznačne neprimeranú dĺžku napadnutého konania.

14. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľky, ústavný súd na základe vyjadrenia mestského súdu na jej strane nevzhladol také skutočnosti, ktoré by mali za následok predĺženie napadnutého konania. Ani uvedené kritérium tak nie je spôsobilé zbaviť okresný súd zodpovednosti za vznik prietáhov v napadnutom konaní.

15. Tretím hodnotiacim kritériom je postup okresného súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že dĺžka napadnutého konania od jeho začatia (podania obžaloby 28. februára 2012, pozn.) do dňa vydania uznesenia okresného súdu sp. zn. 3T/22/2012 zo 6. mája 2022 (v spojení s opravným uznesením sp. zn. 3T/22/2012 z 10. júna 2022, pozn.) predstavovala celkovo viac ako 10 rokov, čo je možné bezpochyby považovať za stav nezlučiteľný s obsahom práva na konanie bez zbytočných prietáhov. K zastaveniu napadnutého konania navyše došlo *ex officio* v dôsledku úmrtia obžalovaného.

16. V postupe okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd po zhodnotení jeho priebehu identifikoval jednak čiastočne jeho nečinnosť, no najmä jeho neefektívny a nesústreďený postup. V prípade nesústreďeného postupu okresného súdu poukazuje na zrušenie v poradí prvého rozhodnutia – rozsudku okresného súdu z 10. januára 2017 odvolacím súdom v celom rozsahu

(uznesením krajského súdu zo 17. apríla 2018, pozn.), keď krajský súd vec okresnému súdu vrátil späť, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že ak po využití opravných prostriedkov (v tomto prípade odvolania, pozn.) dôjde k zrušeniu rozsudku prvostupňového súdu (z dôvodu procesných alebo hmotnoprávných pochybení, pozn.) a k vráteniu mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (tak ako tomu bolo v danom prípade, pozn.), uvedené ide primárne na ťarchu súdu, ktorému bolo rozhodnutie zrušené (teda v tomto prípade okresného súdu, pozn.). Zároveň v súvislosti s konštatovaním neefektívneho postupu okresného súdu poukazuje na pomerne veľké množstvo odročovaných pojednávaní počas trvania napadnutého konania, a to či už pred vydaním rozsudku okresného súdu z 10. januára 2017, ako aj po jeho zrušení odvolacím súdom a po vrátení veci na ďalšie konanie.

16.1. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania však ústavný súd na tomto mieste nebude dopodrobna rozoberať jeho postup, no s poukazom na jeho priebeh zdôrazňuje, že postup súdu spočívajúci len v samotnom vykonaní rôznych úkonov, ktoré však nevedú k meritórnemu ukončeniu veci, nie je možné považovať za postup efektívny, sledujúci odstránenie stavu právnej neistoty (m. m. I. ÚS 109/2021). Zároveň opätovne pripomína, že k ukončeniu napadnutého konania v danom prípade došlo *ex offio* v dôsledku úmrtia obžalovaného, teda bez rozhodnutia o merite veci. Aj s poukazom na to nemohol inak ako konštatovať porušenie práva sťažovateľky na konanie bez zbytočných prieťahov.

16.2. Pokiaľ ide o argumentáciu mestského súdu týkajúcu sa nadmernej zaťaženia zákonného sudcu a súdneho oddelenia, v tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu spôsobené zlou organizáciou práce. Po zhodnotení všetkých okolností preto dospel v danom prípade k jednoznačnému záveru, že napadnuté konanie trpí prieťahmi. Prieťahy idú primárne na vrub postupu okresného súdu, a to v dôsledku jeho primárne nesústredenej a neefektívnej činnosti. Okresný súd v napadnutom konaní nepostupoval v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia trestnej veci. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že samotnú skutočnosť, že dĺžka napadnutého konania predstavovala celkovo viac ako 10 rokov, je možné bezpochyby považovať za stav nezlučiteľný s obsahom práva na konanie bez zbytočných prieťahov.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadost'učinenie

18. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí rozhodnutia o porušení namietaných práv prikázal okresnému súdu konať bez prieťahov. Pretože v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti už bolo okresným súdom vydané uznesenie okresného súdu zo 6. mája 2022, ktoré nadobudlo

právoplatnosť 17. novembra 2022 (ktorým bolo napadnuté konanie zastavené v dôsledku úmrtia obžalovaného, pozn.), ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovel (bod 3 výroku nálezu).

19. Keďže ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli porušené, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Sťažovateľka požadovala priznanie zadostučinenia vo výške 15 000 eur, čo odôvodňovala poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania, požadovanou výškou náhrady škody od obžalovaného v sume 276 873,33 eur, ako aj nemožnosťou vysporiadania nárokov voči obžalovanému a tým, že samotné úroky z omeškania už presiahli istinu.

20. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa ústavného súdu však v tomto prípade postačuje konštatovanie porušenia práv sťažovateľky bez nutnosti priznania finančného zadostučinenia. K uvedenému záveru ústavný súd dospel primárne s poukazom na tú skutočnosť, že sťažovateľka ústavnú sťažnosť podala už zjavne v čase, keď mala vedomosť o bezprostrednej nutnosti ukončenia napadnutého konania v dôsledku úmrtia obžalovaného (ako to vyplýva z vyjadrenia mestského súdu, pozn.). Preto sa javí jej postup pri podávaní tejto ústavnej sťažnosti nie celkom korektný, obzvlášť za situácie, keď vzhľadom na jej námietky tieto smeruje aj na postup okresného súdu spred niekoľkých rokov.

21. Ústavný súd tak v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovel tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadostučinenie (bod 3 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

22. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 492,31 eur (bod 2 výroku nálezu).

23. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti). Celkovo sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov v sume 410,26 eur. Priznanú odmenu ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 82,05 eur, pretože právny zástupca sťažovateľky je platiteľom DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Podanie právneho zástupcu sťažovateľky ústavnému súdu doručené 11. decembra 2023 nevyhodnotil ako podanie, v ktorom by boli uvedené akékoľvek nové relevantné skutočnosti pre rozhodnutie, preto odmenu zaň nepriznal.

24. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu